

Forfatter: Knudsen, Jakob

Titel: Udrag fra MOD

Citation: Knudsen, Jakob: "Martin Luther", i Knudsen, Jakob: *Martin Luther*, 1915, s. 396.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-knudsenj09val-shoot-idm139982998913856/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Martin Luther

ham ved flere forskellige Midler, stønnede han: »Kjære Gud, jeg bliver saa ilde og saa ængstet, — nu gaar jeg bort! — Jonas og Cöllius søgte at berolige ham, da de saae en god Sved bryde frem, men han sagde: »Nej, det er den kolde Dødsved!»

Saa tog han til at bede: »Min himmelske Fader, Vorherres Jesu Kristi Gud og Fader, Du al Trøstes Gud, jeg takker Dig, at Du har aabenbaret mig Din kjære Søn, Jesus Kristus, paa hvem jeg troer, ham, som jeg har prædikeret og bekjendt, elsket og prist, ham, som den lede Pave og alle Ugudelige skjænder, forfølger og laster. Jeg beder Dig, Herre, Jesus Kristus, lad min stakkels Sjæl være Dig befalet. O, himmelske Fader, om jeg ogsaa skal forlade dette Legeme og borttrives fra dette Liv, saa veed jeg dog vist, at jeg skal evig blive hos Dig, og at ingen kan rive mig ud af Dine Hænder! — Saa sagde han tre Gange hurtig efter hinanden: »Fader, i Dine Hænder befaler jeg min Aand, Du har forløst mig, Du trofaste Gud!»

Derefter laa han stille hen.

Da sagde Jonas højt ind i hans Øre: »Ærværdige Fader, holder I fast ved Kristus og ved den Lære, I har prædikeret?» Herpaa svarede han et tydeligt Ja.

Lidt efter vendte han sig om paa højre Side og faldt i Søvn — næsten et Kvarter — saa at de Omstaaende, med Undtagelse af Lægerne, endnu en Gang haabede paa Bedring. Men pludselig blev han bleg, Næse og Fødder blev kolde, og der gik en Trækning hen over hans Ansigt, som om han sank noget bittert og ildesmagende. Saa drog han et dybt Suk og var død. Da var Klokkeren mellem 2 og 3 Morgen, den 18. Februar.

Martin Luther var ingen folkekjær Mand, da han døde, og havde længe ikke været det. Alligevel blev hele Folket dybt grebet ved hans Død. Hvad de følte, kan nærmest lignedes ved, hvad Børn kan føle, naar de ved Døden mister en Fader, som har elsket dem højt, og som har præget dem i Bund og Grund, saa de paa en Maade intet andet er eller ejer end ham, — men en Fader, som de alligevel i mange Aar har staaet fjærnt. Naar han gaar bort, da bliver der et tomt Rum foran deres Sjæl, som de drages ind i, om